

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **I. L.**, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2017 č. j. OAM-97/LE-VL11-VL11-PS-2017,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 14.7.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 30.9.2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí považuje žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Dle názoru žalobce žalovaný fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Žalobce odkázal na

článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a rady č. 2013/33/EU a § 46a odst. 1 zákona o azylu a uvedl, že z logiky věci důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky pobytové historie žalobce. Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je pouze to, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a nacházel se na území České republiky nelegálně i po uplynutí doby pro vycestování. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace článku 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24.12.2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. č. j. 1 As 132/2011-51, č. j. 3 As 30/2011-57. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28.2.2016, v němž soud výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl překonán názor, že již samotné nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění může vést k automatické aplikaci zajišťovacího institutu. Bez bližšího a individualizovaného posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce vyslovil názor, že v případě zajištění podle ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu je třeba zvažovat možnost uložení zvláštního opatření každopádně benevolentněji a vstřícněji ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, a především z toho důvodu, že zajišťovaný cizinec má obecně větší motivaci spolupracovat s žalovaným, než s policejním orgánem, jakož i to, že pro uložení zvláštních opatření podle § 47 nemůže splnit fakticky žádné podmínky týkající se jeho finančních možností nebo sociálního zázemí.

Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jak je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově, s cílem oddálit realizaci uloženého správního vyhoštění nebo je pozdržet, kdy žalobce opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to až po svém zadržení policií a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a po zajištění za účelem realizace tohoto vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědi žalobce, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Hradec Králové bylo také jednoznačně prokázáno, že

žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR a EU, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z výpovědi žalobce učiněné v průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců rovněž plyne, že ve skutečnosti žádnou hrozbu v souvislosti s vycestováním z území ČR a návratem do vlasti nepocituje. Rovněž z žádosti o mezinárodní ochranu plyne, že žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Z postupu žalobce je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, resp. Evropské unie, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním resp. vážnou újmu, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce dlouhodobě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území, a to zcela vědomě. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání.

O žalobě soud v souladu s § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje ze dne 6.6.2017 č. j. KRP-53453-14/ČJ-2017-050022-SV bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje ze dne 6.6.2017 č. j. KRP-53453-17/ČJ-2017-050022-SV byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že 23.5.2016 byl žalobci rozhodnutím OPKPE Hradec Králové pod č. j. KRP-48310-32/ČJ-2016-050022-SV dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 31.5.2016. Doba k vycestování mu byla stanovena na 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí a na tomto základě mu byl vydán výjezdní příkaz za účelem vycestování z území s dobou platnosti od 23.5.2016 do 26.6.2016. Současně mu bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území dle § 123 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době

se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem pobytové kontroly ve stanovené době. Na základě shora uvedeného byl žalobce dle § 154 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zařazen do evidence nežádoucích osob, a to na dobu od 31.5.2016 do 1.7.2019. V odůvodnění rozhodnutí se dále konstatuje, že žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, při pobytové kontrole nepředložil žádný cestovní doklad a pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dne 12.6.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že na území České republiky vstoupil asi před 20 lety. V roce 2001 požádal o azyl. Žádost byla zamítnuta. Pak chtěl odjet domů, ale neměl peníze. V České republice proto zůstal, pomáhal různým lidem, asi 7 let bydlel u nějaké ženy. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění, které ovšem nerespektoval. Na území České republiky, či na území EU nemá žádné rodinné vazby. V posledních 20 letech Ukrajinu nenavštívil. Rodiče mu zemřeli. Na Ukrajině žijí jeho sestry. Na otázku, čeho se obává v případě návratu na Ukrajinu, odpověděl, že nemá za co žít. Jeho zdravotní stav je dobrý. Se státními orgány na Ukrajině neměl nikdy problémy. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože nemá ani korunu a nemá za co žít. Ke svým tvrzením nechtěl nic doložit.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13.6.2017 č. j. OAM-97/LE-VL-11-VL11-PS-2017 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 30.9.2017. Žalovaný vyšel ze zjištění, že výše uvedeným rozhodnutím OPKPE Hradec Králové ze dne 6.6.2017 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že 5.6.2017 při kontrole totožnosti žalobce nepředložil k prokázání své totožnosti žádný doklad. Je veden v evidenci nežádoucích osob, a to na dobu od 31.5.2016 do 1.7.2019. Dále bylo zjištěno, že výše uvedeným rozhodnutím ze dne 23.5.2016 vydaným OPKPE Hradec Králové bylo rozhodnuto o správním vyhoštění na dobu 3 let. Rozhodnutí nabylo právní moci 31.5.2016 a lhůta k vycestování byla žalobci stanovena 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byl na základě tohoto rozhodnutí vydán výjezdní příkaz za účelem vycestování z území s dobou platnosti od 23.5.2016 do 26.6.2016. Žalobce ovšem toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Vzhledem k těmto skutečnostem byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán zajištění žalobce dne 5.6.2017 odůvodnil jednáním žalobce, který porušuje právní předpisy ČR i Evropské unie, když dlouhodobě svévolně neoprávněně pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu a zároveň vykonával pracovní činnost bez pracovního povolení. Svou zákonnou povinnost vycestovat zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování. Příslušný správní orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce již opakovaně v ČR o udělení mezinárodní ochrany požádal. Řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8.4.2001 bylo 15.1.2002 správním orgánem zastaveno z důvodu nedostavení se žadatele k pohovoru. Rozhodnutí nabylo právní moci 19.3.2002. Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal 4.3.2008. Ta byla zamítnuta 11.3.2008 jako zjevně

nedůvodná. Rozhodnutí nabylo právní moci 18.3.2008. Následně bylo 19.3.2008 žalobci uloženo Inspektorátem cizinecké policie Mosty u Jablunkova správní vyhoštění z území ČR na dobu 3 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě zamítnuta. Rozhodnutí nabylo právní moci 16.3.2010. Žalovaný odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný poukázal na výpověď žalobce a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany s tím, že z nich nevyplynulo naprosto nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila v návratu na Ukrajinu, naopak sdělil, že návrat do jeho vlasti by pro něho problém nebyl, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Žalovaný dovodil, že z jednání žalobce je patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nesprávně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území Evropské unie poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a že z výpovědi žalobce učiněné v průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce žádnou hrozbu v souvislosti s vycestováním z území ČR a návratem do vlasti nepociťuje, a z žádosti o mezinárodní ochranu rovněž vyplývá, že žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy ve své vlasti nemá. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že z postupu žalobce je zřejmé, že ve snaze dosáhnout propuštění ze zajištění a vyhnout se realizaci vyhoštění a moci setrvat na území České republiky resp. Evropské unie, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území Evropské unie poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu je jen účelovým krokem, neboť žádost o mezinárodní ochranu podal v okamžiku, kdy se vlastní výkon uloženého správního vyhoštění stal reálným. Dovodil-li žalovaný na základě všech výše uvedených okolností, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce nerespektoval právní řád České republiky včetně výše uvedené povinnosti vycestovat z území Evropské unie, poté co mu bylo uloženo předchozí správní vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu je toliko účelovým krokem, považuje soud uvedené posouzení s ohledem na skutkové okolnosti případu za dostatečné a věcně správné. Soud současně zdůrazňuje, že nerespektování pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění představuje závažné protiprávní jednání, přičemž této protiprávnosti si žalobce musel být vědom, stejně tak si byl nepochybně vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky. Ze strany žalobce se tedy nejedná o jediné porušení

právních předpisů, ale o opakované a ve vztahu k nelegálnímu pobytu i dlouhodobé nerespektování právního řádu České republiky, což odůvodňuje závěr, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu a že v jeho případě nelze očekávat součinnost ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu proto i dle názoru soudu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo tedy zcela po právu. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno a rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. S ohledem na výše popsané skutkové okolnosti soud nepovažuje za nesmyslné a nepřijatelné (jak namítá žalobce), ztotožnil-li žalovaný částečně důvody pro samotné zajištění (závěr o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu) s důvody, pro které dospěl k závěru o nemožnosti aplikace mírnějších opatření dle § 47 zákona o azylu a závěry žalovaného tak nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU.

Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

O odměně ustanoveného zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16.8.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně